

БАРАБАНЧЕ

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

БРОЯТЪ
2
ЛЕВА

Одобрень и препоръчанъ отъ Министерството на Нар. просвѣщение съ окръжно № 6630 отъ 14. XII. 1938

Редакторъ: Любомиръ Дойчевъ ◆ ИЗДАВА: „ПЕРИОДИЧЕНЪ ПЕЧАТЪ“ А. Д.

София, 13 февруарий 1939 год.

ИЗЛИЗА
II
ГОДИНА

Абонаментъ за год. 40 бр. 60 лв., за 30 бр. 45 лв., за 20 бр. 30 лв.
Всичко се адресира до в. „Барабанче“, ул. 15 Ноемврий № 5 —
София, а суми по пощ. чек. смѣтка 1573

ГОВОРЯЩАТА КЖЩИЧКА

Разказъ отъ Христина Стоянова

— Здравка, ти наистина си неприбрано момиче, — смърми майката осемгодишната си дъщеря. — Последни, въ какво безредие е кжщичката на куклитѣ ти! Ами и тѣ — горкитѣ — на какво сж заприличали? Измачкани и изцапани.

Здравка се засрами много отъ укора на майка си и наведе глава, безъ да продума.

— Интересно е да знамъ, какво мислятъ за тѣе играчкитѣ и куклитѣ ти, — обади се Владко, братчето ѝ, който учеше рока си въ жгѣла на таята.

Този пжтъ Здравка не стърпѣ.

— Глупости, — каза тя, — играчкитѣ и куклитѣ иматъ душа и не знаятъ нито да мислятъ, нито да говорятъ. Днесъ учителката ни обясни, кои предмети се наричатъ одушевени и кои неодушевени. — Добре, че си научи това, — каза ѝ Владко насмѣшка, — но все пакъ, мама има право.

— Мамо, кажи му да ме дразни, — викна Здравка разплакана.

— Престанете, деца, — прекъсна ги майката. — Семе е за спане. Хайде си лѣгате!

Здравка трѣгна огорченъ, сѣмъ стаята си. Помисли да почака Владко да легне, за да прибере кжщичкитѣ и играчкитѣ ала сънътъ я надви и си легна.

ГЕРОИЧНИ БЪЛГАРИ

Никола Симовъ — Куруто

Той е храбриятъ знаменосецъ на Ботевата чета. Когато паракходътъ „Радецки“ спрѣлъ на Козлодуйския брѣгъ и четата слѣзла на поробената българска земя, Ботевъ повикалъ Никола Симовъ, подаль му знамето и казалъ:

— Куру, вземи това знаме, цѣлуни го и съ него умри!

Никола Симовъ — Куруто, приближилъ развѣлнуванъ, поклонилъ се, поелъ знамето, разцѣлувалъ го и гордо застаналъ до воеводата. . .

Никола Симовъ, по прѣкоръ Куруто, е роденъ въ гр. Търговище.

Но, едва се бѣ унесла въ сънъ, когато нѣкакъвъ шумъ я разбуди. Здравка се огледа наоколо и какво чудо! Играчкитѣ ѝ бѣха оживѣли: имаха ржце и крака и говорѣха като живи.

— Кжде е крачето ми? — викаше съ разплаканъ гласъ едно столче. — Отъ кога се мжча съ три крака. Ти виждашъ по-добре отъ мене, — обърна се столчето къмъ огледалото на гардероба, — моля ти се, помогни ми.

— Че какъ да ти помогна? Погледни ме, цѣло сѣмъ замѣглено отъ прахъ. И азъ се мжча като тебе!

Столчето запита гардероба:

— И азъ не мога да ти помогна. И какъ да се помръдна, за да ти помогна? Цѣлъ сѣмъ отрупанъ съ разни непотрѣбни вещи!

— А азъ бихъ искала да ти помогна, — обади се масичката съ тжженъ гласъ. — Но не мога да се помръдна отъ мѣстото си. Отъ три дни върху ми сж оставени неомити чинийки и лъжички отъ закуската на господарката ми. Боя се, да не ги стрѣша.

— Да, да, — завикаха въ единъ гласъ чинийкитѣ и лъжичкитѣ.

— По-добре е да не мърдашъ отъ мѣстото си, — обади се червения килимъ. — Невъзможно е да се върви всрѣдъ толкова (Следва на II стр.)